

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 182 (XXVI) — Nr. 65

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 27 ianuarie 2014

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 515 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative	2-4
Decizia nr. 519 din 12 decembrie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății	4-7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
3. — Ordin al președintelui Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare pentru aprobarea Normelor de securitate nucleară privind pregătirea răspunsului la tranzienți, accidente și situații de urgență la centralele nucleare electrice	8-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 515**

din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, excepție ridicată de Emilian Teodor Vasiliu în Dosarul nr. 577/42/2012 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 357D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, făcând trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale, respectiv la deciziile nr. 311 din 13 iunie 2013 și nr. 663 din 26 iunie 2012, și arătând că nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea acestei jurisprudențe.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 25 aprilie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 577/42/2012, **Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative**, excepție ridicată de Emilian Teodor Vasiliu într-o cauză având ca obiect stabilirea existenței unui conflict de interese între funcția de ales local și funcția de asociat al unei societăți comerciale, deținute de autorul excepției, incompatibilitate constatată printr-un raport de evaluare întocmit de Agenția Națională de Integritate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că Agenția Națională de Integritate, prin atribuțiile sale, constituie un veritabil organ administrativ cu atribuții jurisdicționale aflat în

subordinea Parlamentului, că inspectorii de integritate sunt funcționari publici, fiindu-le aplicabile dispozițiile Legii nr. 188/1999, dar sunt în același timp controlați politic prin Consiliul Național de Integritate, și că aceștia emit rapoarte de evaluare ce constituie adevărate rechizitorii, aspect ce contravine prevederilor art. 1 alin. (4) din Constituție care exclude posibilitatea înființării unor organisme hibride, cu natură administrativă și jurisdicțională, care să fie, totodată, supuse controlului parlamentar. Se susține că modalitatea de repartizare a cauzelor și dispozițiile referitoare la incompatibilitate, la conflicte de interese, la posibilitatea de recuzare și de abținere a inspectorilor de integritate sunt specifice organismelor jurisdicționale, la fel ca și procedura de verificare ce se desfășoară în fața Agenției, care este supusă principiilor legalității, celerității, imparțialității și dreptului la apărare. Se arată, totodată, că inspectorii de integritate desfășoară activități de cercetare și de anchetă, în cadrul cărora evaluează și administrează probe, efectuează expertize, solicită informații de la instituții, autorități publice sau orice alte persoane fizice și juridice, că acestea sunt urmate de întocmirea rapoartelor, care produc efecte juridice similare rechizitoriilor și că procedeul de analiză și decizie al inspectorilor de concurență este specific funcției de judecată. În acest sens, se subliniază faptul că Agenția Națională de Integritate are atribuția de a constata situațiile de incompatibilitate, dând verdicte (în sensul *iuris dictio*), activitate specifică și permisă numai instanțelor judecătorești, și de a sesiza organele de urmărire penală atunci când constată că există probe sau indicii temeinice referitoare la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Pentru aceste motive, se susține încălcarea prin textul criticat a prevederilor art. 1 alin. (4), art. 15 alin. (2), art. 21 alin. (4), art. 116 alin. (2), art. 126 alin. (1) și art. 147 alin. (1) din Constituție.

Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât activitatea Agenției Naționale de Integritate nu este o activitate jurisdicțională, ci una administrativă, că aceasta nu pronunță hotărâri cu autoritate de lucru judecat, că nu are competența de a soluționa în mod irevocabil litigiul și nici de a sancționa încălcări ale legii, ci doar de a aprecia situații și, eventual, de a le încadra în sfera incompatibilităților sau a conflictelor de interese.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție, ci una administrativă, care se desfășoară din oficiu, că procedura specifică activității acestei instituții este lipsită de publicitate, oralitate și contradictorialitate și că în competența sa nu intră soluționarea unor litigii sau încălcări ale legii. Se mai arată că Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat și că aceasta întocmește rapoarte concretizate în

evaluări ale unor situații și fapte cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de a sesiza instanțele de judecată sau alte autorități sau instituții publice competente să dispună măsurile prevăzute de lege.

Avocatul Poporului susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010 și Decizia nr. 1.018 din 19 iulie 2010, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor referitoare la atribuțiile Agenției Naționale de Integritate prevăzute în Legea nr. 144/2007 și, respectiv, ale Legii nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor publice și demnităților publice, privind modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, în ansamblul ei. Se arată, de asemenea, că, ulterior, prin Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, Curtea a declarat constituționale prevederile Legii nr. 176/2010, din perspectiva unor critici similare, stabilind că Agenția Națională de Integritate desfășoară o activitate ce nu constituie activitate de judecată în sensul celor constatate prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010. Se subliniază faptul că, prin Decizia nr. 663 din 26 iunie 2012, Curtea a statuat că Agenția Națională de Integritate desfășoară activitate administrativă, în cadrul unei proceduri realizate din oficiu și lipsite de publicitate, oralitate și contradictorialitate, în competența sa neîntrând sancționarea încălcărilor de lege și nici soluționarea unor cazuri litigioase. Se arată că, prin aceeași decizie, s-a mai reținut că Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte prin care evaluează fapte și situații cu semnificație juridică, care pot avea ca finalitate sesizarea instanțelor de judecată sau a altor autorități sau instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege. Se susține că, din perspectiva jurisprudenței Curții Constituționale, nu poate fi reținută încălcarea prin textele criticate a dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și art. 116 alin. (2). Se arată, totodată, că prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 nu retroactivează, fiind aplicabile de la data intrării în vigoare a acestei legi, și că actele efectuate de către Agenția Națională de Integritate până la data publicării Deciziei nr. 415 din 14 aprilie 2010 rămân valabile, deciziile Curții Constituționale având putere numai pentru viitor, conform normei constituționale de la art. 147 alin. (4).

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 621 din 2 septembrie 2010, care au următorul cuprins: „*Activitatea de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a*

intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute la alin. (1) și (2) se desfășoară în cadrul Agenției Naționale de Integritate, înființată prin Legea nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, republicată, denumită în continuare Agenția. Pentru președintele și vicepreședintele Agenției, precum și pentru personalul acesteia, activitatea de evaluare a averii, a intereselor și a incompatibilităților se desfășoară în cadrul Consiliului Național de Integritate.”

Se susține că prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 încalcă dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (4) referitor la statul român, art. 15 alin. (2) cu privire la neretroactivitatea legii, art. 21 alin. (4) privind jurisdicțiile speciale administrative, art. 116 alin. (2) referitor la structura administrației publice, art. 126 alin. (1) privind instanțele judecătorești și art. 147 alin. (1) cu privire la deciziile Curții Constituționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor criticate, prin raportarea la critici de neconstituționalitate similare, prin Decizia nr. 210 din 29 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 363 din 18 iunie 2013, Decizia nr. 311 din 13 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 1 august 2013, și Decizia nr. 316 din 18 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 20 august 2013.

Prin deciziile anterior arătate, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 și a reținut că Agenția Națională de Integritate desfășoară doar o activitate de evaluare a declarațiilor de avere, a datelor, a informațiilor și a modificărilor patrimoniale intervenite, a intereselor și a incompatibilităților pentru persoanele prevăzute de lege, fără a desfășura o activitate de judecată, în sensul celor constatate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 415 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 294 din 5 mai 2010, referitoare la dispozițiile Legii nr. 144/2007.

Curtea a mai constatat că funcția jurisdicțională se caracterizează prin instituirea puterii organului de jurisdicție de a spune dreptul, de a soluționa printr-o hotărâre investită cu puterea lucrului judecat un conflict cu privire la întinderea unor drepturi subiective și de a dispune, în condițiile legii, măsuri restrictive. Această funcție se circumscrie activității jurisdicționale propriu-zise, care se exercită numai la cerere în cadrul unei proceduri formale caracterizate prin publicitate, contradictorialitate și oralitate.

Prin urmare, având în vedere aceste elemente, Curtea a constatat că Agenția Națională de Integritate nu desfășoară o activitate de jurisdicție, ci una administrativă, întrucât aceasta se realizează și din oficiu în cadrul unei proceduri lipsite de publicitate, oralitate și contradictorialitate, și deoarece în competența sa nu intră soluționarea unor cazuri litigioase și nici sancționarea încălcărilor de lege. Totodată, Curtea a subliniat faptul că Agenția Națională de Integritate nu pronunță hotărâri investite cu autoritate de lucru judecat, ci întocmește rapoarte care se concretizează în evaluări ale unor fapte ori situații cu semnificație juridică a căror finalitate conferă dreptul de sesizare a instanțelor de judecată sau, după caz, a altor autorități și instituții competente în vederea dispunerii măsurilor prevăzute de lege.

De asemenea, Curtea a constatat că nu poate fi primită nici critica referitoare la compararea raportului de evaluare întocmit de inspectorul de integritate cu rechizitoriul, deoarece acest din urmă act produce efecte juridice față de un cetățean învinuit/inculpat într-o cauză, legitimând luarea unui set de măsuri restrictive. În plus, Curtea a subliniat că, spre deosebire

de actul emis de procuror, raportul inspectorului de integritate poate fi contestat în instanță.

Pentru aceste motive, Curtea a constatat că nu poate fi reținută încălcarea prin textul de lege criticat a dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (4), art. 116 alin. (2), art. 126 alin. (1) și art. 147 alin. (1) cu privire la deciziile Curții Constituționale și, prin urmare, nici cele ale art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală.

Totodată, prin Decizia nr. 1.606 din 15 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 9 februarie 2012, Curtea a reținut că dispozițiile art. 1 alin. (3) din

Legea nr. 176/2010 nu retroactivează, ele aplicându-se doar începând cu data de 5 septembrie 2010, data intrării în vigoare a Legii nr. 176/2010, motiv pentru care nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare prin textul criticat a prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât soluția, cât și considerentele deciziilor invocate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emilian Teodor Vasiliu în Dosarul nr. 577/42/2012 al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 176/2010 privind integritatea în exercitarea funcțiilor și demnităților publice, pentru modificarea și completarea Legii nr. 144/2007 privind înființarea, organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Integritate, precum și pentru modificarea și completarea altor acte normative sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 519

din 12 decembrie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, excepție ridicată de Cornelia Bledea în Dosarul nr. 8.077/100/2011 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 398D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate,

Întrucât nu există diferență de tratament juridic cu privire la obligația de a plăti contribuția de asigurări sociale de sănătate, din perspectiva invocată de autorul excepției. Astfel, contribuția datorată este aceeași, însă veniturile asupra cărora se aplică diferă în funcție de situația obiectiv diferită în care se află categoriile de contribuabili.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 8.077/100/2011, **Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 257 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de reclamanta Cornelia Bledea în cadrul soluționării contestației privind anularea Deciziei nr. 160/809/2011 prin care i-a fost respinsă contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. 5.821/809/2011, ambele decizii fiind emise de Casa de Asigurări de Sănătate Maramureș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 16 din Constituție privind principiul egalității în fața legii.

În acest sens, arată că, prin comparație cu asociații sau administratorii unei societăți comerciale, care nu plătesc contribuții de asigurări sociale de sănătate calculate asupra profitului, ci doar în raport cu veniturile încasate în această calitate, aceștia beneficiază de o situație privilegiată în raport cu notarii, care achită o contribuție calculată în funcție de profit.

Astfel, autoarea excepției susține că, din reglementarea art. 19, 39 și 48 din Legea nr. 571/2003 — Codul fiscal rezultă că, având funcția de notar public, este persoană fizică rezidentă, denumită „contribuabil”, care are obligația de a ține contabilitate în partidă simplă și de a plăti impozit pe venit. Subliniază „modul în care se determină venitul net, respectiv venitul care stă la baza calculului contribuției de asigurări de sănătate pentru a-l putea compara mai ușor cu un alt tip de venit, respectiv, cu profitul pe care îl realizează o persoană juridică. Din această comparație rezultă că atât venitul persoanei fizice care exercită o profesie liberală, cât și profitul persoanei juridice se definesc ca diferența dintre venitul din orice sursă și cheltuielile deductibile”. Cu alte cuvinte, consideră că, de fapt, notarul plătește impozit pe profit.

Mai arată că orice asociat sau administrator al unei societăți comerciale are dreptul de a încheia un contract de muncă cu aceasta, iar toate obligațiile sale fiscale, ca persoană fizică, se calculează prin raportare la acest salariu. Or, dacă o persoană fizică trebuie să plătească o contribuție de asigurări de sănătate calculată la impozitul pe profit, atunci, este evident că se creează o situație discriminatorie, care contravine art. 16 și 56 din Constituție și art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, susține că această „stare de confuzie și discriminare” este întreținută în întregul sistem legislativ fiscal. Or, atunci când legea fiscală nu este clară, ea trebuie aplicată în favoarea contribuabilului, potrivit principiului „in dubio pro reo”.

În concluzie, consideră că „legea fiscală, fie ea Legea nr. 95/2006, Codul fiscal sau Codul de procedură fiscală creează contribuabililor — persoane fizice, o situație inechitabilă,

discriminatorie și confuză care îndreptățește fiecare cetățean să conteste o astfel de măsură fiscală având în vedere că orice restrângere de drepturi trebuie să fie clar delimitată.”

Tribunalul Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal opinează în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, diferența de regim de calcul al contribuției de asigurări de sănătate, respectiv veniturile asupra cărora se aplică, fiind justificată de diferențele dintre cele două categorii de persoane vizate. Astfel, dacă în cazul veniturilor din salarii sau asimilate salariilor, precum și orice alte venituri realizate din desfășurarea unei activități dependente, aceste sume sunt predeterminate, nu același lucru se poate întâmpla în cazul reclamantei, respectiv a veniturilor realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit, acesta din urmă reprezentând un criteriu obiectiv de calcul. Oricum, în esență, în cazul ambelor categorii, cota procentuală se aplică venitului obținut în mod direct de către contribuabil, or, tocmai acest considerent duce la asigurarea egalității în fața legii de care vorbește art. 16 din Constituție. În ceea ce privește referirea la societăți comerciale, aceasta nu poate fi luată în considerare, atâta timp cât Constituția prevede egalitatea în fața legii a cetățenilor.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, având în vedere faptul că societățile comerciale nu sunt persoane asigurate, nu se poate pune problema unei diferențe de tratament juridic între contribuabilii care obțin venituri din activități independente și societățile comerciale. Cu privire la principiul egalității, invocă jurisprudența Curții Constituționale.

Referitor la încălcarea principiului justei așezări a sarcinilor fiscale, invocă Decizia nr. 335/2011, prin care Curtea Constituțională a statuat că, „datorită solidarității celor care contribuie, sistemul public de asigurări sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Art. 56 din Constituție prevede obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice. În cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează însăși îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor.”

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, se impune ca statul să asigure un cadru legal menit să permită aplicarea unui tratament egal tuturor persoanelor fizice aflate în situații juridice similare, în așa fel încât acestea să fie egale în drepturi, fără privilegii și fără discriminări. În același sens este și jurisprudența constantă a Curții Constituționale.

Situația generată de prevederile de lege criticate nu este de natură a aduce atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât legiuitorul a impus condiții diferite de plată a contribuției de sănătate, având în vedere natura juridică a veniturilor realizate de un notar și cele realizate de administratorul sau acționarul unei societăți comerciale. În cazul acestora din urmă, veniturile realizate de aceștia sunt fie sub

forma salariilor, fie sub forma dividendelor, pentru care legiuitorul a stabilit modalitatea de plată a contribuției lunare a persoanei asigurate. De asemenea, pentru activitățile independente, contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote, care se aplică asupra veniturilor impozabile realizate de aceste persoane.

Prin urmare, diferența de tratament aplicabilă celor două categorii de persoane, și anume cele care desfășoară activități dependente și cele care desfășoară activități independente, nu devine discriminare, întrucât statul nu a introdus o distincție între situații analoage și comparabile, fără să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Principala motivare ar fi natura juridică diferită a celor două activități, desfășurate, pe de-o parte, de notarii publici, iar, pe de altă parte, de societățile comerciale.

În plus, potrivit art. 139 alin. (1) din Constituție, dreptul de a stabili impozitele datorate bugetului de stat, modalitățile de plată, precum și cuantumul acestora este exclusiv al legiuitorului.

Totodată, menționează că din modul de formulare a excepției de neconstituționalitate, aspectele subliniate de autoarea acesteia țin, mai degrabă, de aplicarea și interpretarea legii, fiind de competența exclusivă a instanțelor judecătorești stabilirea normelor legale incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 257 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 372 din 28 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut:

— Art. 257 alin. (1) și alin. (2) lit. b): „(1) *Persoana asigurată are obligația plății unei contribuții bănești lunare pentru asigurările de sănătate, cu excepția persoanelor prevăzute la art. 213 alin. (1).*

(2) *Contribuția lunară a persoanei asigurate se stabilește sub forma unei cote de 6,5%, care se aplică asupra: [...]*

b) *veniturilor impozabile realizate de persoane care desfășoară activități independente care se supun impozitului pe venit; dacă acest venit este singurul asupra căruia se calculează contribuția, aceasta nu poate fi mai mică decât cea calculată la un salariu de bază minim brut pe țară, lunar;”*

Potrivit art. 9 alin. (6) din Legea bugetului de stat pe anul 2013 nr. 5/2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 106 din 22 februarie 2013, „(6) *Pentru anul 2013, cotele de contribuții pentru asigurările de sănătate prevăzute de Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare, se stabilesc după cum urmează:*

a) *5,2% pentru cota datorată de angajatori, prevăzută la art. 258 din Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare;*

b) *10,7% pentru cota datorată de persoanele prevăzute la art. 259 alin. (6) din Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare;*

c) *5,5% pentru celelalte categorii de persoane care au obligația plății contribuției direct sau cu plata din alte surse.”*

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind principiul egalității în fața legii și art. 56 privind contribuții financiare, precum și dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea discriminării.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Cu privire la plata unei contribuții către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 325 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 16 iulie 2013, „Legea nr. 95/2006 a instituit un sistem care să permită populației accesul la serviciile medicale, acces condiționat însă de plata unei contribuții către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, așa cum prevede art. 208 alin. (3) lit. f) din actul normativ amintit. Totodată, Legea nr. 95/2006 prevede că întreaga societate trebuie să contribuie la efortul protejării sănătății populației, în temeiul principiului solidarității și al subsidiarității consacrat de art. 208 alin. (3) lit. b) din această lege. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 934 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, că «obligativitatea asigurării și a contribuției la sistemul asigurărilor sociale de sănătate trebuie analizată în legătură cu un alt principiu care stă la baza acestui sistem, anume cel al solidarității. Astfel, datorită solidarității celor care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minim de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate». Toate acestea reprezintă, de fapt, «o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor».

Având în vedere aceste principii, legiuitorul a instituit obligația asiguraților de a contribui cu o cotă unică, nediferențiată, de 6,5% din veniturile realizate, la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, așa cum prevede art. 257 alin. (2) din Legea nr. 95/2006, stabilind totodată excepții de la această obligație pentru anumite categorii de persoane care în mod obiectiv se află în situația de a nu putea contribui, așa cum sunt persoanele încadrate în ipoteza art. 213 alin. (1) din aceeași lege.”

Totodată, prin Decizia nr. 335 din 10 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 355 din 23 mai 2011, Curtea a statuat că, „datorită solidarității celor care contribuie, sistemul public de asigurări sociale de sănătate își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Art. 56 din Constituție prevede obligația cetățenilor de a contribui prin impozite și prin taxe la cheltuielile publice. În cazul sistemului public de sănătate, aceste cheltuieli publice vizează însăși îndeplinirea obligației constituționale a statului de a asigura ocrotirea sănătății și protecția socială a cetățenilor.”

De asemenea, prin Decizia nr. 539 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 1 august 2006, Curtea a reținut că „este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în funcție de cuantumul veniturilor realizate. Această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor, aplicabil în materia asigurărilor sociale de sănătate”. Curtea a reținut, cu același prilej, că „principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari. De altfel, cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând caracter progresiv, astfel că diferența valorică a contribuției este determinată de nivelul diferit al venitului”.

Totodată, Curtea a constatat că numai legiuitorul este în drept să stabilească categoriile de venituri pentru care urmează a se plăti contribuții la bugetul asigurărilor de sănătate; în lipsa plății acestei contribuții, persoana nu poate dobândi *ex officio* calitatea de asigurat.

II. Curtea reține că autoarea excepției de neconstituționalitate — notar public are obligația de a plăti contribuția bănească lunară pentru asigurările de sănătate, sub forma unei cote care se aplică asupra veniturilor sale impozabile, așa cum rezultă din art. 257 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006. Pe calea excepției de neconstituționalitate a acestor dispoziții, autoarea critică faptul că asociații/acționarii și administratorii unei societăți comerciale nu au această obligație, ceea ce constituie — în opinia sa — un privilegiu, de natură să contravină art. 16 și art. 56 din Constituție.

Or, în ceea ce privește veniturile administratorilor unei societăți comerciale, devin incidente prevederile art. 55 alin. (2) lit. j) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „Regulile de impunere proprii veniturilor din salarii se aplică și următoarelor tipuri de venituri, considerate asimilate salariilor: [...] j) indemnizația administratorilor, precum și suma din profitul net cuvenite administratorilor societăților comerciale potrivit

actului constitutiv sau stabilite de adunarea generală a acționarilor.”

Așadar, Curtea reține că administratorii au obligația de a plăti contribuția bănească lunară pentru asigurările de sănătate sub forma aceleiași cote, dar care se aplică asupra „*veniturilor din salarii sau asimilate salariilor, precum și orice alte venituri realizate din desfășurarea unei activități dependente*”, potrivit dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 95/2006.

În consecință, susținerile autoarei excepției referitoare la faptul că administratorii societăților nu au obligația de a plăti contribuția pentru asigurări de sănătate sunt neîntemeiate.

Referitor la acționarii sau asociații unei societăți, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art. 257 alin. (2) lit. f) din Legea nr. 95/2006, aceștia au obligația de a plăti contribuția bănească lunară pentru asigurările de sănătate sub forma aceleiași cote care se aplică asupra „*veniturilor din dividende*”. Pe de altă parte, persoanele juridice plătesc impozit pe profit; or, este evident că acestea nu pot fi „persoane asigurate” în sensul art. 257 din Legea nr. 95/2006.

Așadar, dispozițiile de lege criticate nu creează discriminări de natură a aduce atingere principiului egalității în fața legii, consacrat de art. 16 din Constituție. Așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În acest sens este Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.

Cu privire la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în jurisprudența sa constantă, de exemplu în Decizia de inadmisibilitate din 3 aprilie 2012, pronunțată în Cauza *Coriolan Gabriel Iovițoni și alții împotriva României*, paragraful 52, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că acest articol nu are o existență autonomă și nu poate fi invocat decât prin raportare la alte dispoziții ale Convenției sau protocoalelor sale adiționale.

Referitor la celelalte aspecte invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că acestea nu constituie critici de neconstituționalitate, ci chestiuni de aplicare a legii, care intră în competența instanțelor judecătorești.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Cornelia Bledea în Dosarul nr. 8.077/100/2011 al Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 257 alin. (1) și alin. (2) lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Maramureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 12 decembrie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

GUVERNUL ROMÂNIEI

COMISIA NAȚIONALĂ PENTRU CONTROLUL ACTIVITĂȚILOR NUCLEARE

ORDIN

pentru aprobarea Normelor de securitate nucleară privind pregătirea răspunsului la tranzienți, accidente și situații de urgență la centralele nucleare electrice

În conformitate cu prevederile:

a) art. 5 din Legea nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare;

b) Hotărârii Guvernului nr. 1.627/2003 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Normele de securitate nucleară privind pregătirea răspunsului la tranzienți, accidente și situații de urgență la centralele nucleare electrice, prezentate în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 3. — Prezentul ordin intră în vigoare la 90 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României.

Președintele Comisiei Naționale pentru Controlul Activităților Nucleare,

Constantin Popescu

București, 16 ianuarie 2014.

Nr. 3.

ANEXĂ

NORME

de securitate nucleară privind pregătirea răspunsului la tranzienți, accidente și situații de urgență la centralele nucleare electrice

CAPITOLUL I

Domeniu, scop și definiții

SECȚIUNEA 1

Domeniu și scop

Art. 1. — (1) Prezentele norme sunt emise în conformitate cu prevederile Legii nr. 111/1996 privind desfășurarea în siguranță, reglementarea, autorizarea și controlul activităților nucleare, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin prezentele norme se stabilesc cerințele generale de securitate nucleară privind pregătirea răspunsului pe amplasament la tranzienți, accidente și situații de urgență la centralele nucleare electrice.

(3) Cerințele privind proiectarea sistemelor, structurilor, componentelor și echipamentelor cu rol în prevenirea accidentelor și limitarea consecințelor acestora sunt stabilite prin normele în vigoare privind proiectarea și construcția centralelor nucleare electrice emise de Comisia Națională pentru Controlul Activităților Nucleare, denumită în continuare *CNCAN*.

Art. 2. — (1) Îndeplinirea prevederilor prezentelor norme constituie o condiție necesară pentru autorizarea de către *CNCAN* a activităților de punere în funcțiune, exploatare și dezafectare a unei centrale nucleare electrice. Prevederile prezentelor norme se aplică atât solicitanților, cât și titularilor de autorizație pentru fazele de punere în funcțiune, exploatare, respectiv dezafectare a unei centrale nucleare electrice. În cadrul procesului de autorizare, precum și pe durata de valabilitate a unei autorizații, *CNCAN* poate impune cerințe suplimentare, după caz, pentru a ține cont de experiența de

exploatare și de cele mai noi standarde și bune practici recunoscute la nivel internațional.

(2) În afara cazurilor în care se precizează altfel, cerințele prezentelor norme sunt aplicabile independent de filiera tehnologică.

(3) Orice derogare de la aplicarea prevederilor prezentelor norme trebuie aprobată de *CNCAN*, în baza unei justificări scrise, formulate de solicitantul sau titularul de autorizație, dacă acesta demonstrează că asigură măsuri pentru răspunsul la tranzienți, accidente și situații de urgență echivalente cu cele cerute prin prezentele norme.

SECȚIUNEA a 2-a

Definiții

Art. 3. — (1) Termenii utilizați în prezentele norme sunt definiți în anexa nr. 1, cu excepția acelor ale căror definiții se regăsesc în textul prezentelor norme.

(2) Centrala nucleare electrică este denumită în continuare prin abrevierea *CNE*.

(3) *Organizația responsabilă* se definește, în contextul prezentelor norme, ca organizația responsabilă pentru punerea în funcțiune, respectiv pentru exploatarea unei *CNE*, în conformitate cu legislația în vigoare și autorizațiile emise de *CNCAN*.

(4) Abrevierea *SSCE* se utilizează pentru a face referire în mod generic la sistemele, structurile, componentele și echipamentele *CNE*, inclusiv software-ul pentru instrumentație și control.

CAPITOLUL II

Obiectivele și principiile generale

Art. 4. — Obiectivul general de securitate nucleară care trebuie avut în vedere la dezvoltarea și implementarea măsurilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență la CNE este de a reduce la minimum riscurile pentru personalul ocupat profesional, populație și mediul înconjurător.

Art. 5. — La dezvoltarea și implementarea măsurilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență la CNE trebuie să se ia toate măsurile rezonabile și practicabile pentru prevenirea evenimentelor care ar putea duce la expunerea personalului ocupat profesional și a populației peste dozele-limită stabilite de legislația în vigoare. De asemenea, trebuie luate toate măsurile rezonabile și practicabile pentru limitarea consecințelor accidentelor nucleare severe, pentru situațiile în care astfel de evenimente ar putea avea loc.

Art. 6. — (1) La dezvoltarea și implementarea măsurilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență la CNE, organizația responsabilă trebuie să țină cont de următorii factori:

- a) numărul, tipul și caracteristicile de proiect ale instalațiilor nucleare de pe amplasamentul CNE;
- b) specificul instalațiilor și amplasamentului CNE;
- c) evenimentele de inițiere, interne și externe, și condițiile de accident considerate la proiectarea CNE;
- d) condițiile de accident sever și combinațiile de evenimente interne care nu au fost incluse în bazele de proiectare ale CNE și care sunt fizic posibile și au o frecvență estimată de apariție mai mare de $1E-7/an$;
- e) evenimentele externe extreme fizic posibile pentru amplasamentul CNE și care au o frecvență estimată de apariție mai mare de $1E-4/an$;
- f) evaluările deterministice și probabilistice de securitate nucleară efectuate pentru CNE în conformitate cu normele CNCAN aplicabile în vigoare;
- g) limitele și condițiile tehnice de operare;
- h) analize de fiabilitate umană;
- i) experiența de exploatare relevantă și aplicabilă, care include atât experiența proprie, cât și experiența disponibilă la nivel internațional;
- j) standardele și bunele practici internaționale curente, relevante și aplicabile, inclusiv cele recomandate ca documente de referință în anexa nr. 2.

(2) Procesul de dezvoltare și implementare a măsurilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență la CNE trebuie să fie sistematic și trebuie documentat în conformitate cu cerințele sistemului de management al CNE.

(3) Măsurile de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență la CNE trebuie documentate și validate, în măsura în care este practic posibil, ținând cont de condițiile în care trebuie implementate și luând în considerare performanțele umane în astfel de situații.

Art. 7. — (1) Dezvoltarea și implementarea măsurilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență la CNE trebuie să reflecte conceptul de protecție în adâncime. În acest sens, măsurile de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență trebuie să cuprindă acțiunile necesare pentru menținerea, în măsura în care este practic posibil, a barierelor fizice în calea eliberării materialelor radioactive în mediul înconjurător și atenuarea consecințelor radiologice ale accidentelor.

(2) Măsurile de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență au următoarele obiective specifice:

- a) prevenirea depășirii limitelor de securitate nucleară în tranziții anticipați în exploatare;
- b) limitarea defectării combustibilului nuclear în situații de accident;
- c) oprirea progresiei accidentului sever;

d) menținerea integrității sistemului anvelopei reactorului nuclear;

e) prevenirea emisiilor necontrolate de materiale radioactive;

f) reducerea la minimum a eliberărilor de materiale radioactive în mediul înconjurător;

g) atingerea și menținerea unei stări sigure și stabile pe termen lung.

Art. 8. — (1) Măsurile de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență la CNE trebuie să cuprindă acțiunile necesare pentru menținerea și, respectiv, pentru restabilirea, atunci când este necesar, a următoarelor funcții generale de securitate nucleară:

- a) controlul reactivității;
- b) răcirea combustibilului nuclear;
- c) reținerea materialelor radioactive, inclusiv menținerea barierelor fizice în calea eliberării acestora în mediul înconjurător;
- d) monitorizarea stării CNE și furnizarea serviciilor-suport necesare pentru menținerea funcțiilor a), b) și c).

(2) Controlul reactivității include atât reducerea puterii, oprirea reactorului și menținerea acestuia într-o stare de oprire sigură pentru o perioadă de timp nedeterminată, cât și prevenirea criticității în depozitele de combustibil nuclear uzat.

(3) Răcirea combustibilului include atât răcirea combustibilului din reactor, cât și răcirea combustibilului uzat din depozitele aflate pe amplasamentul CNE.

(4) Organizația responsabilă trebuie să definească un set de parametri critici de securitate nucleară care să furnizeze toate informațiile esențiale privind asigurarea funcțiilor de securitate nucleară și menținerea integrității barierelor fizice în calea eliberării materialelor radioactive în mediul înconjurător.

CAPITOLUL III

Pregătirea răspunsului la tranziții anticipați în exploatare și accidente bază de proiect

Art. 9. — (1) Un tranziț anticipat în exploatare reprezintă o deviație neplanificată de la condițiile normale de exploatare, care poate afecta o funcție de securitate nucleară și care se așteaptă să apară o dată sau de mai multe ori pe durata de viață operațională a CNE.

(2) Prin *accident bază de proiect* se înțelege orice accident considerat la stabilirea bazelor de proiectare pentru CNE.

(3) Răspunsul CNE la tranziții anticipați în exploatare și la accidentele bază de proiect se bazează pe acțiunile automate ale sistemelor CNE și pe acțiunile operatorilor, în conformitate cu documentația de securitate nucleară.

Art. 10. — Organizația responsabilă trebuie să identifice, pentru fiecare tip de tranziț anticipat și accident bază de proiect, acțiunile necesare a fi luate de operatori pentru menținerea, respectiv pentru restabilirea funcțiilor de securitate nucleară, cu scopul aducerii CNE într-o stare sigură și stabilă pe termen lung. De asemenea, organizația responsabilă trebuie să stabilească măsurile de răspuns la defecțiunile SSCE cu funcții de securitate nucleară.

Art. 11. — Trebuie stabilite măsuri de răspuns la tranziții anticipați și accidente bază de proiect, care să acopere cel puțin următoarele tipuri de evenimente:

- a) pierderea alimentării normale cu energie electrică;
- b) întreruperea totală a alimentării cu energie electrică din sursele de curent alternativ;
- c) pierderea aerului instrumental;
- d) defectarea sistemelor de control al reactorului;
- e) defectarea dispozitivelor de manevrare a combustibilului;
- f) deschiderea intempestivă a armăturilor de control al presiunii sau de descărcare a sistemului primar de transport al căldurii sau ale sistemelor conectate la acesta;
- g) defectarea tuburilor generatorului de abur;

- h) defectarea sistemului de apă de alimentare a generatorilor de abur sau a sistemului de abur viu;
- i) defectarea sistemului moderatorului;
- j) defectarea sistemelor de apă tehnică (apă brută și apă recirculată);
- k) blocarea unei pompe principale din sistemul primar de transport al căldurii;
- l) defectarea oricărui altui echipament din sistemele reactorului care, în lipsa acțiunii de oprire a reactorului, ar conduce la defectarea combustibilului din reactor;
- m) defectarea oricărei conducte sau a oricărui colector în orice sistem de răcire a combustibilului;
- n) defectarea oricărei conducte sau a oricărui colector din sistemul primar de răcire a reactorului;
- o) blocarea curgerii în sistemul primar de transport al căldurii;
- p) defectarea sistemului de răcire a bazinului de combustibil uzat;
- q) tranzienți sau accidente care survin simultan cu pierderea alimentării normale cu energie electrică.

Art. 12. — (1) Măsurile de răspuns la tranzienți anticipați și accidente bază de proiect trebuie documentate printr-un set de proceduri de operare la urgență sau în manualele de operare, după caz.

(2) Procedurile de operare la urgență trebuie să cuprindă, după caz, următoarele:

- a) strategia generală de răspuns la tranzienți și situații de accident;
- b) identificarea condițiilor de tranzient, respectiv de accident;
- c) condițiile de intrare în proceduri;
- d) parametri critici pentru funcțiile de securitate nucleară, măsurați direct sau derivați prin calcule, și cerințele de monitorizare a stării CNE;
- e) criteriile de succes și verificările necesare pentru confirmarea acțiunilor automate ale SSCE;
- f) acțiunile care trebuie luate din camerele de comandă și din instalație pentru aducerea CNE în stare sigură și stabilă;
- g) măsurile de precauție care trebuie avute în vedere la acționarea SSCE și atenționarea personalului CNE;
- h) acțiunile pe termen lung pentru menținerea CNE în stare sigură;
- i) condițiile de ieșire din procedurile de operare la urgență;
- j) identificarea condițiilor de accident sever, de intrare în ghidurile de management al accidentelor severe și interfața cu acestea.

Art. 13. — (1) Procedurile de operare la urgență trebuie să acopere toate stările de operare ale CNE.

(2) Procedurile de operare la urgență trebuie să acopere și scenarii de accident care nu au fost considerate în bazele de proiectare ale CNE și care ar putea conduce la avarierea zonei active a reactorului sau la avarierea combustibilului uzat din bazinul de stocare. Selecția scenariilor respective se face în conformitate cu prevederile art. 6.

(3) Pentru accidentele care implică avarierea zonei active a reactorului se vor utiliza ghidurile de management al accidentelor severe. Procedurile de operare la urgență trebuie să facă trimitere la ghidurile de management al accidentelor severe pentru situațiile când există indicații de producere a unui astfel de accident.

(4) Procedurile de operare la urgență trebuie să acopere și răspunsul la incendii în instalațiile nucleare sau pe amplasamentul CNE, precum și la evenimente externe, cum ar fi cutremurele, inundațiile, evenimentele meteorologice extreme, care pot afecta funcționarea CNE și pot conduce la tranzienți sau condiții de accident. Acțiunile necesare a fi luate în aceste situații pot fi incluse în procedurile de operare la urgență sau în procedurile de răspuns la urgență, după caz.

Art. 14. — (1) Procedurile de operare la urgență trebuie să includă atât proceduri specifice pentru fiecare tip de tranzient ori accident care poate fi clar diagnosticat, cât și proceduri generice de răspuns la situații de tranzient sau accident complexe, bazate pe evoluția parametrilor critici de securitate nucleară, pentru situațiile în care nu se pot utiliza procedurile specifice.

(2) Acțiunile din procedurile de operare la urgență trebuie să fie prioritizate și prezentate într-o succesiune logică, prin diagrame care să faciliteze urmărirea instrucțiunilor de către operatori. Trebuie clar specificate condițiile de intrare și de ieșire din proceduri, pe baza indicațiilor și parametrilor CNE. De asemenea, în cuprinsul fiecărei proceduri de operare la urgență trebuie clar identificate situațiile care necesită urmarea unei alte proceduri, în paralel cu procedura inițială sau în locul acesteia.

(3) Procedurile de operare la urgență trebuie să fie clare și să conțină suficiente informații pentru a permite personalului calificat să înțeleagă și să efectueze corespunzător activitățile prevăzute de proceduri. Acolo unde este necesar, procedurile trebuie să conțină măsuri de verificare pentru a confirma eficiența acțiunilor luate de operatori.

(4) La stabilirea formatului și organizării procedurilor trebuie luate în considerare performanțele umane, utilizându-se secvențierea etapelor procedurilor, note explicative și declarații de atenționare, după cum este necesar.

(5) Bazele tehnice pentru acțiunile din procedurile de operare la urgență trebuie documentate și trebuie să descrie comportarea CNE în situații de tranzienți și accidente, acțiunile automate ale sistemelor CNE și efectul acestora și acțiunile operatorilor, ținând cont de evaluările de securitate nucleară și experiența de exploatare. Aceste documente se vor folosi în programul de pregătire pentru personalul de operare.

CAPITOLUL IV

Pregătirea răspunsului la accidente severe

Art. 15. — (1) Un accident sever reprezintă un accident care implică defectări sistematice ale combustibilului nuclear sau avarierea zonei active a reactorului nuclear.

(2) Procedurile de operare la urgență și ghidurile de management al accidentelor severe trebuie să specifice condițiile pentru identificarea unei situații de accident sever, bazate pe indicațiile și parametrii CNE.

Art. 16. — (1) Organizația responsabilă trebuie să identifice evenimentele care pot conduce la producerea unui accident sever și să determine strategiile pentru restabilirea funcțiilor de securitate nucleară, cu scopul aducerii CNE într-o stare stabilă și controlată pe termen lung.

(2) Obiectivele generale ale strategiilor de răspuns la situații de accident sever sunt:

- a) prevenirea avarierii semnificative a zonei active a reactorului nuclear și oprirea procesului de avariere odată început;
- b) menținerea etanșeității și integrității sistemului anvelopei reactorului pentru o perioadă cât mai lungă de timp;
- c) reducerea la minimum practic posibil a eliberărilor de materiale radioactive în mediul înconjurător;
- d) aducerea și menținerea CNE într-o stare stabilă și controlată pe termen lung.

Art. 17. — (1) Strategiile de management al accidentelor severe trebuie să asigure răspunsul la situații de accident complexe, cum ar fi cele care pot evolua din următoarele scenarii:

- a) pierderea funcției de transfer al căldurii către sursa finală de răcire;
- b) avarierea sistemului primar de răcire a reactorului fără intervenția sistemului de răcire la avarie a zonei active;
- c) tranzienți anticipați fără oprirea rapidă automată a reactorului;

d) ruperea conductei principale de abur plus ruperea unui număr de tuburi ale generatorului de abur.

(2) Strategiile de management al accidentelor severe trebuie să ia în considerare și situațiile în care un accident sever se produce ca urmare a unor evenimente externe, cum ar fi incendiile, inundațiile, cutremurele sau evenimentele meteorologice extreme, care depășesc bazele de proiectare ale CNE. De asemenea, strategiile de management al accidentelor severe trebuie să ia în considerare și condițiile de accident sever care ar putea apărea în situația prăbușirii unei aeronave de linie pe amplasamentul CNE. Măsurile de răspuns care nu contribuie în mod direct la menținerea sau restabilirea funcțiilor de securitate nucleară în caz de evenimente externe nu fac obiectul strategiilor de management al accidentelor severe și trebuie adresate separat în procedurile de răspuns la urgență pe amplasament.

(3) Strategiile de management al accidentelor severe trebuie să acopere toate stările de operare ale CNE.

Art. 18. — Organizația responsabilă trebuie să dezvolte și să implementeze strategii de management al accidentelor severe pentru a asigura:

a) aducerea reactorului în stare subcritică și menținerea în stare subcritică pe o perioadă nelimitată, cu o marjă de siguranță suficientă;

b) răcirea continuă a zonei active a reactorului, inclusiv o cale de transfer al căldurii reziduale către o sursă finală de răcire;

c) izolarea atmosferei anvelopei după producerea unui accident sever;

d) limitarea consecințelor radiologice ale scenariilor de accident cu by-pass al anvelopei;

e) controlul presiunii și temperaturii în interiorul anvelopei, inclusiv protecția la suprapresiune și la subpresiune a anvelopei;

f) controlul concentrației gazelor combustibile din anvelopă și din alte clădiri unde acestea se pot acumula, pentru a preveni producerea de deflagrații și deflagrații;

g) prevenirea interacției dintre zona activă topită și structura anvelopei, precum și limitarea consecințelor unui astfel de scenariu de accident sever;

h) răcirea combustibilului din bazinul de stocare a combustibilului uzat;

i) prevenirea criticității în bazinul de stocare a combustibilului uzat;

j) controlul și limitarea eliberărilor de substanțe radioactive în mediul înconjurător, inclusiv reținerea deșeurilor lichide rezultate în urma unui accident sever;

k) disponibilitatea surselor de alimentare cu energie electrică de curent alternativ și de curent continuu, precum și a surselor de aer comprimat pentru acționarea sistemelor și echipamentelor utilizate în managementul accidentelor severe;

l) monitorizarea parametrilor CNE necesar a fi cunoscuți pentru implementarea acțiunilor de management al accidentelor severe și de răspuns la situații de urgență.

Art. 19. — (1) Organizația responsabilă trebuie să evalueze capacitățile și vulnerabilitățile CNE la diferite scenarii de accident sever, să identifice SSCE care pot fi creditate pentru utilizare în strategiile de răspuns la situații de accident sever și să implementeze măsurile necesare pentru a asigura disponibilitatea acestora. Aceste măsuri includ, după caz, modificări de proiect, modificări de configurație, modificări ale procedurilor, calificarea SSCE la condițiile de mediu care pot apărea în situații de accident sever, utilizarea de sisteme și echipamente mobile etc. În cazul în care se creditează acțiunile de reparație și repunere în funcțiune a unor SSCE importante pentru răspunsul la accident, trebuie demonstrat că aceste acțiuni sunt fezabile în condiții de accident sever.

(2) Organizația responsabilă trebuie să evalueze posibilitatea de acces la, respectiv de staționare în zonele esențiale pentru

managementul accidentelor severe și răspunsul la urgență, cum ar fi, de exemplu, camerele de comandă și control, centrele de răspuns la urgență, panourile locale de control și punctele de prelevare de probe. Această evaluare trebuie efectuată cu scopul de a determina fezabilitatea diferitelor acțiuni de răspuns la un accident sever și măsurile de protecție pentru personalul de operare și personalul de intervenție, luând în considerare pericolele radiologice și de oricare altă natură, care pot apărea în condiții de accident sever, inclusiv în situațiile generate de evenimente externe extreme.

Art. 20. — Măsurile de răspuns la accidente severe trebuie documentate printr-o serie de ghiduri de management al accidentelor severe, care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele:

a) strategia generală de răspuns la situații de accident sever;

b) prioritizarea și condițiile de decizie pentru utilizarea ghidurilor de management al accidentelor severe;

c) responsabilitățile personalului de operare și ale personalului care asigură suportul tehnic;

d) sistemele de instrumentație și control care pot fi creditate pentru monitorizarea stării CNE în situații de accident sever;

e) parametri critici pentru funcțiile de securitate nucleară, măsurați direct sau derivați prin calcule;

f) ghidurile de evaluare a condițiilor de accident;

g) măsurile de precauție, condițiile adverse și limitările asociate cu fiecare strategie de răspuns la accident sever, în funcție de starea instalației și indicațiile disponibile;

h) acțiunile care trebuie luate din camerele de comandă și din instalație pentru reducerea consecințelor unui accident sever, inclusiv posibilitățile de reparație și repunere în funcțiune a SSCE și/sau utilizarea de sisteme și echipamente mobile;

i) măsurile de precauție care trebuie luate la acționarea SSCE și atenționarea personalului CNE;

j) verificările necesare pentru confirmarea eficienței strategiilor și acțiunilor din cadrul acestora;

k) acțiunile pe termen lung pentru aducerea și menținerea CNE în stare sigură;

l) condițiile de ieșire din ghidurile de management al accidentelor severe.

Art. 21. — Dezvoltarea strategiilor și ghidurilor de management al accidentelor severe trebuie să se bazeze pe evaluări de securitate nucleară specifice instalației nucleare respective, luând în considerare incertitudinile legate de evoluția și fenomenologia accidentelor severe. Valorile parametrilor la care se inițiază diferitele acțiuni asociate strategiilor de management al accidentelor severe trebuie alese astfel încât să existe un grad suficient de încredere că acțiunile respective au efectul scontat.

Art. 22. — (1) Ghidurile de management al accidentelor severe trebuie să conțină suficiente informații pentru a permite personalului calificat să evalueze corespunzător situația și să ia acțiunile necesare.

(2) Acțiunile din ghidurile de management al accidentelor severe trebuie să fie prioritizate și prezentate într-o succesiune logică, prin diagrame care să faciliteze urmărirea instrucțiunilor de către operatori și de către personalul care asigură suportul tehnic. De asemenea, trebuie clar identificate condițiile care necesită schimbarea strategiei de răspuns, precum și situațiile care necesită efectuarea în paralel a mai multor acțiuni.

(3) La stabilirea formatului și organizării ghidurilor de management al accidentelor severe trebuie luate în considerare performanțele umane, utilizându-se secvențierea activităților, note explicative și declarații de atenționare, după cum este necesar.

(4) Bazele tehnice pentru strategiile și acțiunile din ghidurile de management al accidentelor severe trebuie documentate și trebuie să descrie comportarea CNE în situații de accident

sever, strategiile de răspuns la accident și efectul acestora, ținând cont de evaluările de securitate nucleară. Aceste documente se vor folosi în programele de pregătire pentru personalul de operare și pentru personalul desemnat să asigure suportul tehnic pentru personalul de operare în caz de accident sever.

CAPITOLUL V

Pregătirea răspunsului la situații de urgență

Art. 23. — (1) Organizația responsabilă trebuie să elaboreze un plan de răspuns la situații de urgență pe amplasamentul CNE, denumit în continuare *planul de urgență*.

(2) Planul de urgență trebuie să acopere situațiile ce pot apărea pe amplasamentul CNE și care pot avea ca urmări:

- a) expunerea ori contaminarea populației sau a mediului peste limitele permise de reglementările în vigoare;
- b) punerea în pericol a personalului de pe amplasament;
- c) avarierea instalațiilor nucleare, cu potențial pentru consecințe radiologice.

Art. 24. — (1) Planul de urgență trebuie să acopere cel puțin următoarele tipuri de evenimente:

- a) accidente survenite la instalațiile nucleare de pe amplasamentul CNE și care pot conduce la emisii de materiale radioactive;
- b) evenimente survenite la transportul și transferul materialelor radioactive pe amplasament;
- c) incidente care necesită acțiuni urgente de prim ajutor și asistență medicală de specialitate pentru a trata o rănire sau vătămare fizică;
- d) eliberări accidentale de substanțe chimice periculoase;
- e) incendii pe amplasament;
- f) evenimente externe naturale, cum ar fi cutremurele, inundațiile, evenimentele meteorologice extreme, care pot afecta securitatea nucleară a instalațiilor de pe amplasament;
- g) evenimente externe cauzate de activități umane, inclusiv accidente la instalațiile industriale din vecinătatea amplasamentului și prăbușirea unui avion pe amplasamentul CNE;
- h) combinații de evenimente care prezintă pericole radiologice și un alt eveniment din cele menționate mai sus.

(2) Planul de urgență trebuie să acopere și situațiile în care mai multe instalații nucleare de pe amplasamentul CNE pot fi afectate simultan de un accident sever produs de un eveniment de cauză comună, inclusiv de un eveniment extern extrem care depășește bazele de proiectare ale respectivelor instalații.

(3) Planul de urgență trebuie să acopere și situațiile de accident care ar putea fi provocate de acte de sabotaj asupra instalațiilor nucleare de pe amplasamentul CNE și trebuie corelat cu planul de protecție fizică.

Art. 25. — Pentru toate situațiile acoperite de planul de urgență, organizația responsabilă trebuie să asigure:

- a) recunoașterea promptă a unei situații de urgență, evaluarea tehnică a situației de urgență, a evoluției probabile a acesteia și a consecințelor atât imediate, cât și potențiale, inclusiv a consecințelor radiologice;
- b) clasificarea situației de urgență și alertarea promptă a personalului de intervenție și a autorităților publice;
- c) implementarea acțiunilor pentru aducerea instalațiilor nucleare în stare sigură și stabilă și pentru limitarea consecințelor accidentelor;
- d) controlul situației de urgență și coordonarea intervenției la urgență pe amplasament;
- e) protecția personalului de pe amplasament, inclusiv a personalului de intervenție la urgență, pe toată durata situației de urgență, inclusiv controlul expunerii la radiații;
- f) primul ajutor și tratamentul medical al persoanelor rănite, contaminate sau supraexpuse pe amplasament;

g) protecția fizică a instalațiilor și materialelor nucleare de pe amplasament, pe toată durata situației de urgență;

h) monitorizarea condițiilor radiologice pe amplasament și în vecinătatea acestuia, pe toată durata situației de urgență;

i) recomandarea, către autoritățile publice, a acțiunilor de protecție pentru populație, dacă există pericolul de iradiere ori contaminare a populației sau a mediului peste limitele permise de reglementările în vigoare;

j) informarea autorităților publice asupra evoluției situației de urgență, pe toată durata acesteia.

Art. 26. — (1) Planul de urgență trebuie să specifice cel puțin următoarele:

a) evenimentele pentru care este necesară activarea planului de urgență;

b) clasificarea situațiilor de urgență în funcție de consecințele imediate sau potențiale pentru personalul de pe amplasament, pentru populație și pentru mediu;

c) nivelele de intervenție generice și operaționale pentru formularea recomandărilor privind măsurile de protecție radiologică pentru populație;

d) organizarea răspunsului la urgență, inclusiv structura organizatorică pentru situații de urgență și atribuirea responsabilităților;

e) notificarea și activarea organizației de răspuns la urgență, inclusiv timpul necesar pentru ca organizația de răspuns la urgență să fie pe deplin operațională;

f) strategia și activitățile de răspuns la situații de urgență, inclusiv acțiunile pe termen lung;

g) măsurile de protecție pentru personalul de pe amplasament;

h) procedurile de răspuns la urgență, incluse ca referințe;

i) resursele umane necesare pentru răspunsul la urgență, asigurarea disponibilității acestora și managementul lucrului în ture pe toată durata unei situații de urgență;

j) măsurile de protecție radiologică, controlul expunerii personalului de intervenție și măsurile de limitare a dozelor;

k) resursele materiale și echipamentele necesare pentru răspunsul la urgență și asigurarea disponibilității acestora pe toată durata unei situații de urgență;

l) interfața cu autoritățile publice, cooperarea cu acestea, notificările și informările necesare;

m) protocoalele și mijloacele de comunicare;

n) înregistrările care se generează în situațiile de urgență;

o) cerințele de planificare și pregătire pentru asigurarea răspunsului la urgență;

p) modalitățile de testare și evaluare a planului de urgență;

q) cerințele de revizuire și actualizare a planului și procedurilor de urgență.

(2) Măsurile de răspuns la urgență trebuie detaliate în proceduri specifice de răspuns la urgență.

(3) Bazele tehnice pentru planul de urgență și pentru procedurile de răspuns la urgență trebuie documentate și trebuie să conțină suficiente informații pentru a permite înțelegerea situațiilor de urgență și a măsurilor de răspuns. Aceste documente se vor folosi în programele de pregătire pentru personalul cu funcții în asigurarea răspunsului la urgență.

(4) Organizația responsabilă trebuie să revizuiască periodic și să mențină la zi acordurile și protocoalele de colaborare și asistență în situații de urgență, încheiate cu organizațiile externe care susțin implementarea planului de urgență.

(5) Planul de urgență trebuie pus la dispoziția autorităților publice cu responsabilități în răspunsul la situații de urgență, conform legislației în vigoare.

CAPITOLUL VI

Organizarea răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență și pregătirea personalului

Art. 27. — (1) Organizația responsabilă trebuie să desemneze persoanele care au calificarea necesară, autoritatea de decizie și răspunderea pentru aplicarea măsurilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență, atunci când consideră că aceste acțiuni sunt necesare pentru protecția personalului ocupat profesional, a populației și a mediului înconjurător, inclusiv pentru:

a) oprirea în siguranță a reactorului nuclear în orice moment, fără consultare, atunci când consideră că această acțiune este necesară pentru protecția personalului ocupat profesional, a populației și a mediului înconjurător;

b) asigurarea răspunsului la condițiile de tranziție și accident care afectează instalațiile nucleare de pe amplasament, inclusiv implementarea ghidurilor de management al accidentelor severe;

c) protecția personalului de pe amplasament;

d) declararea situației de urgență și conducerea operațiunilor de răspuns la urgență.

(2) Trebuie specificate limitele de competență pentru persoanele desemnate conform prevederilor alin. (1), pentru toate fazele de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență.

(3) Persoanele desemnate conform prevederilor alin. (1) trebuie să fie autorizate de CNCAN.

Art. 28. — (1) Organizația responsabilă trebuie să stabilească structura organizatorică pentru situații de urgență, care să implementeze planul de urgență.

(2) Structura organizatorică, numărul, funcțiile și calificările personalului din structură trebuie astfel stabilite încât să asigure îndeplinirea efectivă a tuturor acțiunilor prevăzute în planul de urgență și procedurile aferente.

(3) Structura organizatorică pentru situații de urgență trebuie să includă un grup de suport tehnic, care să asigure expertiza necesară pentru evaluarea situațiilor de accident și pentru identificarea măsurilor optime în vederea minimizării consecințelor accidentelor.

Art. 29. — (1) Organizația responsabilă trebuie să asigure că există în permanență pe amplasamentul CNE suficient personal calificat pentru:

a) implementarea măsurilor de răspuns la tranziții și accidente, inclusiv pentru situații de accident sever;

b) asigurarea răspunsului inițial la o situație de urgență, până la activarea structurii organizatorice pentru situații de urgență.

(2) Timpul de activare a structurii organizatorice pentru situații de urgență trebuie justificat, specificat în planul de urgență și supus aprobării CNCAN.

Art. 30. — (1) Numărul și calificările personalului minim necesar pentru implementarea acțiunilor prevăzute la art. 29 trebuie evaluate și stabilite luând în considerare următoarele ipoteze conservative:

a) procedurile de operare la urgență trebuie implementate simultan cu acțiunile de reparație și repunere în funcțiune a SSCE importante pentru securitatea nucleară și/sau utilizarea de sisteme și echipamente mobile, pentru limitarea consecințelor tranzițiilor și accidentelor;

b) în paralel cu implementarea procedurilor de operare la urgență trebuie asigurat răspunsul la alte evenimente de pe amplasament, cum ar fi urgențe medicale, eliberări accidentale de substanțe chimice periculoase și incendii, după caz;

c) mai multe instalații nucleare de pe amplasamentul CNE pot fi afectate simultan de un eveniment de cauză comună, cum ar fi, de exemplu, un eveniment extern extrem care depășește bazele de proiectare ale respectivelor instalații;

d) o situație de accident poate conduce la condiții de accident sever și poate necesita implementarea măsurilor de răspuns la accident sever înainte ca structura organizatorică pentru situații de urgență să devină operațională;

e) în cazul accidentelor care pot fi cauzate de evenimente externe extreme, se presupune că infrastructura din vecinătatea amplasamentului centralei este afectată astfel încât amplasamentul este izolat și nu se pot obține resurse umane și materiale din exterior pe o perioadă de 72 de ore de la producerea evenimentului de inițiere.

(2) Evaluarea numărului și calificărilor personalului minim necesar, conform prevederilor alin. (1), trebuie documentată. Orice deviație de la aplicarea ipotezelor conservative specificate la alin. (1) trebuie justificată în baza prevederii de măsuri compensatorii care asigură un nivel de protecție cel puțin echivalent. Organizația responsabilă trebuie să demonstreze că a stabilit efectivul minim de personal luând în considerare cel mai defavorabil scenariu posibil din punctul de vedere al resurselor necesare pentru răspuns.

Art. 31. — (1) Organizația responsabilă trebuie să asigure pregătirea inițială și periodică a personalului cu atribuții în implementarea răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență. Pregătirea personalului se va testa periodic, utilizând, după caz, simulatorul integral și exercițiile de răspuns la urgență.

(2) Exercițiile periodice de testare a pregătirii răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență trebuie să acopere și tranziția de la aplicarea procedurilor de operare la urgență la aplicarea ghidurilor de management al accidentelor severe. De asemenea, exercițiile periodice de răspuns la urgență trebuie să includă și testarea măsurilor de răspuns la accidente severe care vizează restabilirea funcțiilor de securitate nucleară, inclusiv a acțiunilor de reparație și repunere în funcțiune a SSCE și/sau utilizarea de sisteme și echipamente mobile.

(3) Organizația responsabilă trebuie să organizeze și exerciții periodice de răspuns la urgență care să acopere scenarii complexe, inclusiv scenarii de accident care ar putea fi provocate de acte de sabotaj asupra instalațiilor nucleare de pe amplasamentul CNE.

(4) Organizația responsabilă trebuie să determine elementele planului de urgență care trebuie cunoscute de tot personalul care desfășoară activități pe amplasamentul CNE și să asigure introducerea acestor elemente în programele generale de pregătire pentru personalul propriu și personalul contractual.

(5) Planificarea exercițiilor de răspuns la urgență, precum și scenariile exercițiilor trebuie transmise la CNCAN pentru informare.

CAPITOLUL VII

Facilitățile, echipamentele și resursele pentru implementarea răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență

Art. 32. — (1) Organizația responsabilă trebuie să asigure funcționarea unui centru de control al urgenței pe amplasament dotat cu toate sistemele, echipamentele și resursele necesare pentru asigurarea răspunsului la situații de urgență.

(2) Organizația responsabilă trebuie să asigure disponibilitatea, în afara amplasamentului, a unor facilități de rezervă, incluzând spații special amenajate și canale de comunicare, care să constituie un centru alternativ de control al urgenței, pentru cazul în care centrul principal de control devine indisponibil.

(3) Organizația responsabilă trebuie să asigure amplasarea centrelor de control al urgenței astfel încât cel puțin unul să rămână disponibil și funcțional pe întreaga durată a unei situații de urgență.

(4) Centrele dedicate răspunsului la urgență trebuie amplasate în zone care nu sunt afectate de situațiile de accident și trebuie astfel proiectate și echipate încât să se asigure protecția personalului care își desfășoară activitatea în aceste centre pe toată durata situației de urgență. Prin *protecția personalului* se înțelege atât protecția radiologică, cât și protecția împotriva oricăror altor pericole care ar putea apărea pe durata situației de urgență.

(5) Camerele de comandă ale CNE pot fi folosite ca centre de control al urgenței numai până la activarea structurii organizatorice pentru situații de urgență sau în situația când niciunul din centrele dedicate răspunsului la urgență nu este disponibil. Trebuie asigurat că cel puțin o cameră de comandă rămâne disponibilă pentru fiecare unitate și că se asigură protecția personalului de operare, atât protecția radiologică, cât și protecția împotriva oricăror altor pericole care ar putea apărea pe durata situației de urgență.

Art. 33. — (1) Fiecare din centrele de control al urgenței trebuie dotat cu:

a) dispozitive pentru afișarea în timp real a datelor importante despre starea instalațiilor nucleare de pe amplasamentul CNE, inclusiv a parametrilor critici de securitate nucleară;

b) dispozitive pentru afișarea datelor meteorologice în timp real;

c) echipamente de monitorizare radiologică, pentru evaluarea situației radiologice pe amplasamentul și în vecinătatea acestuia, precum și dispozitive pentru afișarea datelor radiologice în timp real;

d) sisteme și echipamente pentru procesarea și afișarea datelor, inclusiv programe pentru evaluarea și prognoza dispersiei norului radioactiv în cazul unei emisii, precum și pentru efectuarea evaluării consecințelor radiologice;

e) sisteme de comunicații și alarmare, diverse și redundante, și canale de comunicare cu camerele de comandă, echipele mobile și autoritățile publice;

f) echipamente personale de protecție;

g) facilități de decontaminare sau de control și limitare a contaminării, după caz;

h) copii controlate ale planului de urgență și ale procedurilor de răspuns la urgență, procedurilor de operare la urgență și ghidurilor de management al accidentelor severe;

i) copii controlate ale rapoartelor de securitate nucleară pentru instalațiile nucleare de pe amplasament, ale desenelor, schițelor și documentației tehnice necesare pentru evaluarea unei situații de accident, inclusiv pentru estimarea termenilor sursă pentru diferite scenarii de accident;

j) materialele și proviziile necesare pentru susținerea activităților de răspuns la urgență, după cum este necesar;

k) alimentare cu curent electric din surse neîntreruptibile.

(2) Prevederile de la alin. (1) se aplică și pentru camerele de comandă ale CNE, pentru cel puțin o cameră de comandă pentru fiecare unitate.

(3) Organizația responsabilă trebuie să asigure facilități pentru analiza probelor radiologice.

Art. 34. — Organizația responsabilă trebuie să asigure că structurile, sistemele, facilitățile, instrumentele, dispozitivele, echipamentele fixe și mobile și sistemele de comunicație dedicate implementării răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență îndeplinesc următoarele condiții:

a) sunt disponibile sau pot fi aduse în timp util la punctele de utilizare;

b) nu pot fi afectate sau indisponibilizate de evenimentele care generează tranziții, accidente și situații de urgență;

c) sunt calificate pentru condițiile în care trebuie utilizate;

d) sunt menținute în bună stare de funcționare, inspectate, verificate și testate periodic;

e) sunt considerate SSCE cu funcții de securitate nucleară.

Art. 35. — (1) Prevederile art. 32—34 se aplică inclusiv situațiilor de urgență care pot fi cauzate de evenimente externe extreme. Centrele de control al urgenței și echipamentele aferente trebuie proiectate și instalate astfel încât să se asigure funcționarea acestora și în condiții de urgență cauzate de evenimente externe extreme care ar afecta simultan mai multe instalații nucleare de pe amplasament. Materialele și proviziile necesare pentru susținerea activităților de răspuns la urgență trebuie dimensionate și prevăzute, luând în considerare că, pentru astfel de situații, se presupune, în mod conservativ, că infrastructura din vecinătatea amplasamentului CNE este afectată astfel încât amplasamentul este izolat și nu se pot obține resurse umane și materiale din exterior pe o perioadă de 72 de ore de la producerea evenimentului de inițiere.

(2) Pentru situațiile de urgență cauzate de evenimente externe extreme trebuie luate în considerare impedimentele potențiale, cum ar fi blocarea accesului către camerele de comandă și centrele de control al urgenței datorită distrugerii unor structuri și clădiri de pe amplasament. Pentru astfel de situații trebuie prevăzute echipamente speciale sau alte măsuri echivalente pentru deblocarea căilor de acces.

CAPITOLUL VIII

Cerințe privind documentația și înregistrările

Art. 36. — Organizația responsabilă trebuie să asigure că procedurile de operare la urgență, ghidurile de management al accidentelor severe, planul de urgență și procedurile de răspuns la urgență sunt:

a) clare, concise și compatibile cu numărul și calificările personalului utilizator;

b) complete și corecte din punct de vedere tehnic, compatibile cu configurația CNE și cu indicațiile sistemelor și instrumentelor de măsură și control, inclusiv în ceea ce privește unitățile de măsură utilizate;

c) compatibile cu condițiile în care trebuie implementate;

d) adecvate pentru utilizarea în situații în care mai multe instalații nucleare de pe amplasament sunt afectate de condiții de accident;

e) verificate și validate de către personal competent și calificat, independent de personalul implicat în dezvoltarea procedurilor, utilizând, după caz, simulatorul integral, verificările în camerele de comandă și în instalație și exercițiile de răspuns la urgență;

f) aprobate și controlate în conformitate cu cerințele sistemului de management implementat la CNE;

g) reevaluate și testate periodic utilizând, după caz, simulatorul integral, verificările în camerele de comandă și în instalație și exercițiile de răspuns la urgență;

h) revizuite periodic și menținute la zi, împreună cu bazele tehnice, pentru a reflecta configurația CNE, experiența de exploatare, experiența din exercițiile de răspuns la urgență, evaluările de securitate nucleară, cu identificarea modificărilor implementate la fiecare revizie a documentelor;

i) disponibile în versiunea curentă la punctele de utilizare, inclusiv în camerele de comandă, la centrele de răspuns la urgență și la centrele de pregătire, pe hârtie sau pe suport electronic, în suficiente exemplare, lizibile și ușor identificabile;

j) utilizate în programele de pregătire pentru personalul de operare și pentru personalul care face parte din structura organizatorică pentru situații de urgență.

Art. 37. — (1) Organizația responsabilă trebuie să transmită la CNCAN, spre evaluare, următoarele documente:

a) procedurile de operare la urgență;

b) ghidurile de management al accidentelor severe;

c) evaluarea numărului și calificărilor personalului minim necesar a fi disponibil în permanență pe amplasament;

d) planul de urgență, inclusiv structura organizatorică pentru situații de urgență, împreună cu procedurile de răspuns la urgență;

e) bazele tehnice pentru procedurile de operare la urgență, ghidurile de management al accidentelor severe, planul de urgență și procedurile de răspuns la urgență;

f) rapoartele de validare și testare, după caz, a procedurilor de operare la urgență, a ghidurilor de management al accidentelor severe și a planului de urgență.

(2) Documentul prin care se stabilește efectivul minim de personal necesar a fi disponibil în permanență pe amplasamentul CNE se supune aprobării CNCAN.

(3) Planul de urgență se supune aprobării CNCAN.

Art. 38. — Organizația responsabilă trebuie să asigure completarea și păstrarea următoarelor categorii de înregistrări:

a) un jurnal al evenimentelor din timpul tranzițiilor, accidentelor și situațiilor de urgență;

b) înregistrarea exercițiilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență, precum și a evaluărilor acestora;

c) evidența pregătirii personalului;

d) evidența calibrării, verificării metrologice, întreținerii, testării și inventarul instrumentelor, echipamentelor și sistemelor dedicate pentru utilizare în răspunsul la tranziții, accidente și situații de urgență.

CAPITOLUL IX

Evaluarea periodică și îmbunătățirea continuă a pregătirii răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență

Art. 39. — (1) Organizația responsabilă trebuie să testeze și să evalueze periodic eficacitatea răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență și să implementeze acțiuni corective și măsuri de îmbunătățire, după caz.

(2) Testarea inițială, printr-un exercițiu, a planului de urgență este obligatorie în vederea aprobării de către CNCAN a încărcării inițiale cu combustibil a unui reactor nuclear, în faza de punere în funcțiune.

(3) Testarea pregătirii răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență trebuie realizată periodic, utilizând, după caz, simulatorul integral, verificările în camerele de comandă și în instalație și exercițiile de răspuns la urgență. Organizația

responsabilă trebuie să stabilească și să implementeze un plan pentru efectuarea exercițiilor și verificărilor pentru a testa toate elementele răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență.

(4) Organizația responsabilă trebuie să asigure anual evaluarea periodică a pregătirii răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență, luând în considerare cel puțin următoarele elemente:

a) rezultatele proceselor de autoevaluare;

b) concluziile, recomandările și sugestiile rezultate din evaluările efectuate de organizații externe;

c) experiența relevantă la nivel național și internațional privind managementul situațiilor de urgență, inclusiv lecțiile învățate în urma accidentelor;

d) cele mai recente analize și evaluări de securitate nucleară, atât deterministice, cât și probabilistice, efectuate pentru CNE sau pentru o centrală cu proiect similar;

e) experiența în implementarea exercițiilor de răspuns la tranziții, accidente și situații de urgență;

f) modificările legislative relevante, la nivel național și internațional.

(5) Organizația responsabilă trebuie să prevadă resursele necesare pentru implementarea acțiunilor corective și oportunităților de îmbunătățire identificate în urma testării și evaluării pregătirii răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență și să monitorizeze implementarea acestora pentru a se asigura că își ating scopul.

(6) Documentele de referință menționate în anexa nr. 2 reprezintă standarde și bune practici recunoscute pe plan internațional și orice nouă revizie a acestora trebuie luată în considerare de către organizația responsabilă, în vederea îmbunătățirii pregătirii răspunsului la tranziții, accidente și situații de urgență.

CAPITOLUL X

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 40. — (1) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezentele norme.

(2) Orice dispoziție contrară prevederilor prezentelor norme se abrogă la data intrării în vigoare a acestora.

ANEXA Nr. 1

la norme

Definiții

Accident bază de proiect — reprezintă orice accident considerat la stabilirea bazelor de proiectare pentru CNE.

Accident sever — reprezintă o situație de accident care implică defectări sistematice ale combustibilului nuclear sau avariarea zonei active a reactorului nuclear.

Anvelopa de protecție — reprezintă structura care adăpostește reactorul și sistemele aferente și care are următoarele funcții: de a preveni eliberările necontrolate de materiale radioactive în mediul înconjurător; de protecție biologică; de a proteja reactorul și sistemul primar de răcire împotriva evenimentelor externe.

Eveniment de inițiere — reprezintă un eveniment singular care conduce la apariția de evenimente anticipate în exploatare, regimuri tranzitorii anticipate sau la condiții de accident și care necesită inițierea funcțiilor de securitate ale sistemelor CNE; pentru evenimentele de inițiere luate în considerare în proiectarea CNE se folosește termenul „evenimente de inițiere postulate”.

Funcție de securitate nucleară — reprezintă un scop specific care trebuie îndeplinit pentru asigurarea securității nucleare. Funcțiile generale de securitate nucleară sunt următoarele:

a) controlul reactivității, inclusiv oprirea reactorului și menținerea acestuia într-o stare de oprire sigură pentru o perioadă de timp nedeterminată;

b) răcirea combustibilului nuclear;

c) reținerea materialelor radioactive, inclusiv menținerea barierelor fizice în calea eliberării acestora în mediul înconjurător;

d) monitorizarea stării CNE și furnizarea serviciilor suport necesare pentru menținerea funcțiilor a), b) și c).

Limitele de securitate — reprezintă valorile parametrilor importanți pentru securitatea nucleară în limita cărora se asigură protecția barierelor fizice care previn eliberările necontrolate de materiale radioactive.

Oprirea reactorului — reprezintă oprirea reacției nucleare de fisiune în lanț din reactor prin sisteme care au această funcție prin proiect.

Securitatea nucleară — reprezintă ansamblul de măsuri tehnice și organizatorice destinate să asigure funcționarea instalațiilor nucleare în condiții de siguranță, să prevină și să limiteze deteriorarea acestora și să asigure protecția

personalului ocupat profesional, a populației, mediului înconjurător și bunurilor materiale, împotriva iradierii sau contaminării radioactive.

SSCE — reprezintă sistemele, structurile, componentele și echipamentele CNE.

SSCE importante pentru securitatea nucleară — sunt acele SSCE care contribuie, direct sau indirect, în condiții de operare normală, în cazul evenimentelor anticipate în exploatare și/sau în condiții de accident, la îndeplinirea funcțiilor generale de securitate nucleară; acestea includ SSCE a căror defectare poate avea un impact advers asupra îndeplinirii unei funcții de securitate nucleară.

Situație de urgență — reprezintă o situație care poate apărea pe amplasamentul instalației nucleare și poate duce la expunerea ori contaminarea populației sau a mediului peste limitele permise de reglementările în vigoare ori la punerea în pericol a personalului de pe amplasament sau la avarierea

instalațiilor nucleare și care necesită acțiuni urgente de protecție.

Termen-sursă — reprezintă cantitatea și compoziția izotopică a eliberării de materiale radioactive dintr-o instalație nucleară ca urmare a unui accident.

Tranzient anticipat în exploatare — reprezintă o deviație neplanificată de la condițiile normale de exploatare, care poate afecta o funcție de securitate nucleară și care se așteaptă să apară o dată sau de mai multe ori pe durata de viață operațională a CNE.

Urgență radiologică — reprezintă o situație consecutivă unui accident nuclear sau a unui alt eveniment implicând surse de radiații, care necesită o acțiune urgentă de protejare a persoanelor expuse profesional, a persoanelor din populație ori a populației, fie parțial, fie ca un întreg.

*ANEXA Nr. 2
la norme*

Documente de referință

1. Safety of Nuclear Power Plants: Commissioning and Operation: Specific Safety Requirements, IAEA Safety Standards Series No. SSR-2/2, International Atomic Energy Agency, Vienna, 2011.

2. Preparedness and Response for a Nuclear or Radiological Emergency, Safety Requirements, IAEA Safety Standards Series No. GS-R-2, International Atomic Energy Agency, Vienna, 2002.

3. Severe Accident Management Programmes for Nuclear Power Plants, Safety Guide, IAEA Safety Standards Series No. NS-G-2.15, International Atomic Energy Agency, Vienna, 2009.

4. Arrangements for Preparedness for a Nuclear or Radiological Emergency, Safety Guide, IAEA Safety Standards Series No. GS-G-2.1, International Atomic Energy Agency, Vienna, 2007.

5. Criteria for Use in Preparedness and Response for a Nuclear or Radiological Emergency, General Safety Guide, IAEA Safety Standards Series No. GSG-2, International Atomic Energy Agency, Vienna, 2011.

6. WENRA Reactor Safety Reference Levels, Western European Nuclear Regulators' Association, 2008.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

